# సన్మానాలూ-గిన్మానాలూ

### *అమెరికామెడీ కబుర్లు -12*

నేను పుట్టిన వేళా విశేషాల గురించి ప్రపంచంలో నా గురించి చాలా మందికి తెలియని రహస్యం ఒకటి ఉంది....ఒకటేమిటీ....రెండున్నాయి....ఇవాళ మాంఛి వెధవ మూడ్‌లో ఉన్నాను కాబట్టి ఎవరికీ అవసరం లేని ఆ రహస్యాలు బయటపెడుతున్నాను. ఒకటేమిటంటే నాతో బాటు నా కవల పిల్లవాడుగా మరొక శాల్తీ కూడా పుట్టాడుట. కానీ ముస్ముందు ప్రపంచం నాలాటి ఇద్దరు "అదో రకం" మనుషులని ఏక కాలంలో భరించ లేదు కాబట్టి, నేను బతికాను.... రెండో శాల్తీ అర్జంటుగా బాల్చీ తన్నేశాడు.. నేను కూడా రెడీయేమో నాకు తెలియదు.

మరొక రహస్యం ఏమిటంటే నేను పుట్టబోయే ముందు రోజే జర్మన్ నియంత హిట్లర్ ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడు. నేను పుట్టిన కాకినాడ, గాంధీనగరానికీ, సదరు హిట్లర్ మహాశయుడు విషం మాత్రలు గుటుక్కుమని మింగో, ఠపీమని పిస్తోలుతో పేల్చుకునో చచ్చిపోయిన జర్మనీ లో ఉన్న బెర్లిన్ నగరానికీ ఉన్న టైం డిఫరెన్స్ అనే మాట కూడా ఆ రోజుల్లో ఎవరికీ తెలియదు కాబట్టి బతికి బయట కట్టిన నేను హిట్లర్ అవతారమా కాదా అనే విషయం మీద తర్జన భర్జనలు ఇంకా జరుగుతూనే ఉన్నాయి.

ఇందులో నా సిద్ధాంతం ఏమిటంటే మా కవల వెధవలిద్దరిలో ఎవరి బెటరా అని నిర్ణయించుకుని సదరు హిట్లర్ మహాశయుడు ఒక బాడీలో దూరాడు.... కానీ నా జన్మలో ఇప్పటి దాకా నన్ను చాలా మంది "యూస్‌లెస్ బ్రిలియంట్ ఫెలో" అని జాలి పడేవారూ, "పాపం, వెర్రిబాగుల వాడు" అని లోపల అనుకుంటూ నన్ను వాడుకునే వారూ చాలామందే ఉన్నారు కానీ, "ఈ వెధవ హిట్లర్ కన్నా అన్యాయం" అనే ముద్ర ఎవరూ వెయ్యలేదు ఇప్పటి దాకా. అందువలన నేను హిట్లర్ అవతారం ఏ మాత్రమూ కాదనీ, అందువలన నేను బతికుండగానే హిట్లర్ ఎక్కడో అక్కడ అవతారం ఎత్తి నా ఊహ నిజం అని ఋజువు చేస్తాడనీ నాకు ఆశగా ఉంది. కానీ సాంస్కృతిక సంఘాలలో కూడా హిట్లర్లు ఉండవచ్చు సుమా అని ఈ సంవత్సరమే నాకు తెలిసింది.

నాకు టెంపరరీగా స్వాతంత్ర్యం వచ్చి నెలయింది...దాన్నే "తాత్కాలిక స్వాతంత్ర్యం" అంటారు. అంటే బ్రిటిష్ వాళ్ళ టైములో కొన్నాళ్ళు మనకిచ్చిన "ప్రొవిజినల్ గవర్నమెంట్" లాటిది అనమాట. మా పట్టపు రాణీ, యువరాణులు..., అంటే మా అమ్మాయిలు ఇండియా వెళ్ళారుగా. అందుకని నేనూ మా యువరాజూ అమెరికాలో కాలక్షేపం చేస్తున్నాం...ఒక రకమైన స్వేచ్ఛావాయువులు పీల్చుకుంటూ, గాలి భోజనం చేస్తూ. నాకూ వంటా, పెంటా చెయ్యడం, చెయ్యికాల్చుకోవడం వచ్చును కానీ మా అబ్బాయికి వయసు

వస్తున్న కొద్దీ నేను చేసే వంట పెంటవలే ఉంటోంది అనే వాస్తవిక విషయాలు అవగాహనకి వచ్చి, నేను ఏంచేసినా "లెటజ్ గో ఔట్ అండ్ ఈట్" అంటున్నాడు మొహం అదోలా పెట్టి. పైగా మా ఆవిడ ఊళ్ళో ఉన్న రోజులో మాత్రమే మమ్మల్ని భోజనానికి పిలిచేవారంతా ఇప్పుడు నేను ఒంటరిగా ఉన్నాననీ, టెంపరరీ గా బ్రహ్మచారిగా ఉన్నాననీ తెలిసి కూడా విందు భోజనం మాట ఎలా ఉన్నా, కనీసం పప్పూ, చారూ లాటి వాటికి కూడా ఎందుకు నన్ను పిలవడంలేదో నాకు అర్థం అవడం లేదు. "దె నో యూ టూ వెల్, అందుకే" అంటాడు మా సుపుత్రుడు. వాడు "సు" పుత్రుడో, "ఉట్టి" పుత్రుడో ఇంకా తెలియడం లేదు. ఎందుకంటే పబ్లిగ్గా సుపుత్రుడూ, లేదా సుపుత్రికలలా నటిస్తూ, నైస్ కిడ్స్‌లా కనపడుతూ, అమెరికాలో తల్లిదండ్రులని మభ్యపెట్టడం టీనేజ్ పిల్లలకి అలవాటే....పాపం ఈ తల్లిదండ్రులు కూడా, తమ పిల్లలు చేసే కొన్ని, కొన్ని కోతి చేష్టలు తెలిసినా, "మా పిల్లలు సూపర్ కిడ్స్ ఓచ్" అని సంఘాన్ని మభ్యపెట్టడం కూడా అలవాటే. అమెరికాలో మన వాళ్ళకి ఉన్నంత హిపోక్రసీ ఇండియాలో లేదేమో అని నా అనుమానం. అనుమానం ఏమిటీ, నా మొహం.... ఇంచుమించు గారంటీగా చెప్పగలను.

నేను "తాత్కాలిక స్వాతంత్ర్యం" అనుభవిస్తున్న శుభ సమయంలో ఒక రోజు మన పవిత్ర భారతం రిపబ్లిక్ డే జరుపుకొనుట, మా ఊళ్ళో ఇండియా కల్చర్ సెంటర్ అధ్యక్షుల వారు నన్ను పిలిచి " ఈ ఏడు మన 59వ రిపబ్లిక్ దినోత్సవాల సందర్భంగా మీకు ఉత్తమ కమ్యూనిటీ సర్వీస్ అవార్డు ఇస్తున్నాం" అని "దారుణమైన" ప్రకటన చేశారు. కనీసం నా అంగీకారం కూడా అడగలేదు. వారి ప్రవచనం నాకు లోలోపల అమదానందకందోళం...ఎట్సెటరా.., ఆర్ వాటెవర్... కలిగించినా...ఈ మాట, కానీ, దాని అసలు అర్థం కానీ నాకు నిజంగా తెలియదు. మన మామూలు భాషలో చెప్పాలంటే అది వినగానే ఎగిరి గంతులెయ్యాలని అనిపించినా, వెంటనే మా క్వీన్ విక్టోరియా గారు పట్టు శాలువా కప్పుకుని జయలలిత టైపులో ఉన్నప్పటికీ మహిషాసురవర్ధని పాత్రపోషిస్తున్న పోజులో కనపడగానే....నాకు ఆయన ఉవాచ "కర్ణకఠోరం" గా వినపడి, కొంచెం పాదప్రకంపనం కూడా కలిగినది. దానికి ప్రధాన కారణం ఇది వరలో నాకు ఏ విధనైన సన్మానమూ, చట్టు బండలూ లాటివి జరిగినా తాను వికటాట్టహాసంతో వేళాకోళం చేయుటతో మొదలు పెట్టి, ఆఖరికి విసిగి, విసిగి వేసారిపోయి, ఒకానొక నా ప్రగాఢమైన వీక్ మొమెంట్ లో... అనగా అర్థరాత్రి నేను టెంకి జెల్లలు తినే టైములో అనమాట... "ఇక మళ్ళీ సన్మానాలకి వెళ్ళను, చేయించుకోను, చెయ్యను" లాటి మాటలతో వాగ్దానం చేయించుకున్నారు క్వీన్ విక్టోరియా గారు. నాకు సన్మానం జరిగితే సంతోషించ వలెను కదా, లేదా, తనకి జరగనందుకు చింతించవలయును కానీ ఈ విపరీత ప్రవర్తనకి ఏమైనా సైకలాజికల్ కారణాలు ఉన్నాయేమో అని ఏ ఫ్రాయిడ్ మనవణ్ణో, ఈ మధ్య ఆంధ్రదేశంలో, కంప్యూటర్ కంపెనీలూ, మంగలి షాపులకీ మధ్య వీధి, వీధినా వెల్లివిరుస్తున్న మానసిక వికాస నిపుణులనో అడగాలి. ఎటొచ్చీ వాళ్ళు పొరపాటున నా మానసిక పరిస్థితిమీద తమ అభిప్రాయాలని మా రాణీ గారికి చెప్తే, కాగల కార్యం గంధర్వులే తీర్చారు అని టైపులో ఆవిడ సంతోషపడే అవకాశాలు కూడా ఉన్నాయి కదా అని ప్రయత్నం విరమించుకున్నాను..

నాకు కూడా ఈ సన్మానాల మీద తీవ్ర కాంక్ష లేదు కావునా, అంత కంటే ముఖ్యం....నాకు మొట్టమొదటి సారిగా ఈ సంవత్సరం, మా ఊళ్ళోనే అగౌరవాలూ, అవమానాలూ మొదలయ్యాయి కాబట్టి ఈ జన్మలో నా సన్మానాలూ, సత్కారాల కోటా అయిపోయిందేమో అనుకుంటున్న టైములో ఈ సదరు ఇండియా కల్చర్ సెంటర్ వారి నిర్ణయం నన్ను పెద్ద ఇబ్బందిలో పడేసింది. అనగా ఈ అవార్డు తీసుకోవాలా, వద్దా అనేది పెద్ద సమస్య. ఎందుకంటే, మా ఆవిడ ఎలాగా వైజాగ్ లో హాయిగా ఉంది కాబట్టి, ఈ బహుమతిని నేను తీసుకున్న సంగతి ఆవిడకి తరవాత తెలిసినా మరీ అంత కొంప ములగదేమో అనే ఆశ ఒకటీ, నిరాకరించి ఈ అవకాశాన్ని చేజేతులా పాడుచేసుకుంటే, మళ్ళీ ఈ జన్మలో ఈ ఇండియా కల్చర్ సెంటర్ వాళ్ళు నా మొహం చూడరు కాబట్టి మా ఊళ్ళో నా దుకాణం పూర్తిగా మూసేసి అండమాన్ మరియు నికోబా ద్వీపాలకి పారిపోవాలేమో, అక్కడ ఇంటర్నెట్ ఉంటూందో లేదో

అనే అనుమానం వేసింది. ఇటువంటి అంతర్జాతీయ సమస్యా పరిష్కారానికి తీవ్రంగా ఆలోచించి దండ వేయించుకోడానికే నిశ్చయించుకుని, ఎందుకైనా మంచిదని ఇండియా ఫోన్ చేసి విషయం విశదీకరించాను.

అప్పుడు నాకు మరొక రహస్యం తెలిసింది. అదేమనగా, అమెరికా ఇల్లాళ్ళు ఇండియా వెళ్ళగానే తమ, తమ భర్తలతో ఈ దేశంలో ఉన్నప్పుడు ఉన్నంత ఖచ్చితంగా, ధాటీగా ఉండరనియూ, మహా అభిమానంగానూ, కొండొకచో నమ్మశక్యం కానంత ప్రేమగానూ మారిపోదురు సుమా అని తెలిసింది. కారణం ఏమిటంటే, నేను హడిలి చస్తూ, ఈ అవార్డు విషయం చెప్పగానే ఎక్కడ తాను విరుచుకుపడి, విడాకుల ప్రసక్తి తెచ్చునేమో అని శంకించుచుండగా, "ఓ అలాగా, దట్ ఈజ్ నైస్, ఈ ఎవార్డు పుచ్చుకునే టైములో నీ మొహం నా మొహంలా పెట్టకుండా, నవ్వు మొహం ప్రాక్టీసు చూసుకుని మరీ వెళ్ళు" అని మహామంత్రి తిమ్మరుసు టైపులో మా అర్ధాంగి గారు అనగానే "అమెరికా భార్యలు- ఇండియాలో బిహేవియరూ" అనే మకుటంతో ఒక సుదీర్ఘమైన వ్యాసం రాసి పారేద్దామని నిశ్చయించుకున్నాను.

ఇకముందు ఎప్పుడైనా ఇటువంటి పరిస్థితి వచ్చినప్పుడు, వెధవ డాలర్లు పోతే పోయాయి కానీ మా రాణీ గారిని ఇండియా పంపించిగానీ అసలు సంగతి చెప్పను గాక చెప్పను. అమెరికా మగ పాఠకులకి కూడా ఈ ఉచిత సలహా వర్తిస్తుంది అని వేరే చెప్పక్కర లేదు కదా!. టూకీగా చెప్పాలంటే "అమెరికా ఆడు వారి మాటలకు ఇండియాలో అర్ధాలే వేరులే" అమెరికాలో "నో, నో" అంటే ఇండియా లో "యస్, యస్" అని అర్ధం. అదే విధంగా అమెరికాలో ఉన్నప్పుడు "యస్, యస్" అంటే ఇండియా వెళ్ళగానే "నో, నో" అని కూడా అర్ధం. ఎందుకంటే మా ఆవిడ ఇండియా వెళ్ళేముందు "పోనీ మనం హైదరాబాదులోనో, వైజాగ్ లోనో ఒక ఇల్లో, ఎపార్ట్‌మెంటో కొనుక్కుందాం" అనగానే "యస్, యస్" అంటూ ఎగిరి గంతేసింది. ఆవిడ అక్కడకివెళ్ళిన రెండు వారాల్లో ఫోన్ చేసి "ఏమన్నా ఇళ్ళూ, ఎపార్ట్‌మెంట్లూ చూశావా" అనగానే విరుచుకుపడి పోయి "మనకి అమెరికాలో ఉన్న ఆస్థి అంతా అమ్మినా, ఇక్కడ మరుగుదొడ్డి కూడా కొనలేం, షవర్ కూడా కావాలంటే మన పక్కింటి జాన్సన్ గాడి ఇల్లు కూడా అమ్మేయ్యాలి. ఫర్గెట్ బయింగ్ ఎనీ ఆస్థి ఇన్ ఇండియా, నో, నో, నో, నో," అని ఆరు డాలర్ల ఫోన్ కాల్ ఖరీదు అయ్యేలా అరవై సార్లు అరిచి నేను ప్రతిపాదిస్తున్న "అమెరికా ఆడు వారి మాటలకు ఇండియాలో అర్ధాలు మారునులే" అనే నూతన సిద్ధాంతానికి పునాది వేసింది మా క్వీన్ విక్టోరియా.

రిపబ్లిక్ దినోత్సవం నాడు "ఒరేయ్, కొడుకూ, నాకు ఇవాళ నాకు భారతీయులందరూ, అనగా గుజరాతీలు, అరవ్వాళ్ళూ మేక తోలు కప్పుతున్నారూ, నువ్వు వచ్చి వీక్షించి, వీడియో కానీ, ఫొటో కాని తీస్తావా" అని మా యువరాజుని బతిమాలగానే వాడు "ఐ డోన్ట్ కేర్, అండ్ యూ నో దట్ మామీ విల్ కిల్ మీ ఇఫ్ ఐ డు ఇట్ , ఐ హేవ్ ఎ బేస్కెట్ బాల్ గేం, లిండా ఈజ్ కమింగ్ టు వాచ్" అని హడావుడిగా పారిపోయాడు. ఈ లిండా, బ్రెండా మొదలైన వాళ్ళెవరో తరవాత విచారిద్దామని నేను సన్మాన స్థలి...అనగా - ఆడిటోరియంకి వెళ్ళాను. చెప్పొద్దూ, ఈ సన్మానం మటుకు ఆంధ్రాలో జరిగే అర్ధం, పర్ధం లేని సన్మానాలకంటే భిన్నంగానే ఉంది. అలా అని మరీ అంత అమెరికా పద్ధతిలో మరీ సీరియస్ గానూ లేదు.. ఎంతయినా ఇండో-అమెరికన్ వ్యవహారం కదా. అందు చేత ఫిఫ్టీ-ఫిఫ్టీ అనుకోవచ్చు.

ఈ గణతంత్ర దినోత్సవాలు ఐదు వేలమంది జనమూ, అరడజను రెస్టారెంటు వాళ్ళూ, నలభై పైగా వ్యాపార సంస్థల దుకాణాలతో ఆర్భాటంగానే ఉన్నాయి. చుట్టుపక్కల ఉన్న నాలుగైదు నగరాల మేయర్లూ, కొంత మంది స్థానిక రాజకీయ నాయకులూ, అందరూ వెరసి, ఇండియా పద్ధతిలో అరవై మందీ తోసుకుంటూ స్టేజి మీద కూర్చోకుండా, విడి, విడిగానే మన పవిత్ర భారత దేశం ఎంతగొప్పదో, ఇండో-అమెరికన్లు తమ, తమ విరాళాల ద్వారా తాము ఎన్నిక అవడానికి ఎంత సహాయం చేశారో, విధంగా ఆర్ధిక సహాయం చెయ్యక పోతే తాము ఆ రోజు ఇక్కడికి రాకనే పోదుమనీ వాస్తవ విషయాలని చెప్పారు. అంటే, ఇండియాలో లాగానే, డబ్బిచ్చి అమెరికాలో కూడా కొందరిని కొనుక్కోవచ్చును సుమా అని నాకు అర్ధం అయింది.

ఈ తతంగంలో భాగంగా ఈ మధ్యనే సిటీ  కౌన్సిల్ కి సభ్యుడుగా ఎన్నికైన ఒక పవిత్ర భారతీయుడు ఇండియా ఇన్‌వెంటెడ్ జీరో అనే అంశాన్ని తన ప్రసంగాంశంగా ఎన్నుకుని అనర్గళంగా పది హేను నిముషాలు ఉపన్యసించి నన్నూ, ఆహూతులైన మన ఇతర భారత సోదర సోదరీమణులనీ గందరగోళం పెట్టాడు. ఎందుకంటే ఆయన చెప్పదల్చుకున్న అంశం "మన పూర్వీకులు గణిత శాస్త్రంలో అతి ముఖ్యమైన జీరో..అనగా, శూన్యం, అనగా గుండు  సున్నాని కనిపెట్టీ, అంతటితో ఆగకుండా దశాంకాలని.....అనగా డెసిమల్ సిస్టంని ప్రతిపాదించి యావత్ ప్రపంచానికీ అఖండమైన సేవ చేశారని చెప్పదల్చుకుని, ఎంత సేపూ, ఇండియా-సున్నా, కేరళా సున్నా, ఈ రోజు అవార్డులతో సత్కరించబడుతున్న ఫలానా వారు.....అనగా...నేను కూడా మొత్తం అంతా సున్నా అంటూ మాట్లాడి నన్ను చచ్చే కన్‌ఫ్యూజ్ చేసి పారేశాడు మేత్యూ అనే  కేరళీయ సిటీ కౌన్సిల్‌మన్.  ఈ దెబ్బతో మన ఎవార్డు కేన్సిల్, చెక్క పతకమూ లేదు, పట్టు శాలువా లేదు, అనవసరంగా టైం వేస్టు చేసుకున్నానే, లోపలికి వెళ్ళడానికి పది డాలర్లు దండగయిపోయాయే....అదే టైములో మరొక చోట జరుగుతున్న తెలుగు వారి సంక్రాంతి కార్యక్రమానికైనా వెడితే గౌరవంగా చూద్దురు కదా అని నేను బెంగ పడ్డాను కానీ, మేత్యూ గారి ఉవాచ ఆ-హూతులైన అమెరికన్ మేయర్లందరికీ అక్షరం ముక్క కూడా అర్థం అవక మొహాలలో శూన్య భావం...అంటే సున్నా మోహం అనమాట...ఉన్న కారణం చేత, ఆర్గనైజర్లు ఇలాటి ఉపన్యాసాలు ఎప్పుడూ వినకుండా వాళ్ళ పని వాళ్ళు చేసుకుపోతారు కాబట్టీ సన్మాన కార్యక్రమం యథావిధిగానే జరిగింది.

అందులో కూడా చాలా జోకులు జరిగాయి కానీ, నాకు అర్ధమవంది ఒకటే. మీకు తెలిసే ఉంటుంది, మన ఇండియాలో ఒక అలవాటు ఉంది. మనం మరీ అంత అమెరికా వాళ్ళలా మొహాల మీద వెకిలి నవ్వు పులుముకుని పబ్లిగ్గా కావలించుకోక పోయినా, అప్పుడప్పుడు, ఒక రకమైన చిన్న "హగ్" ఇచ్చి, లేదా అవతలివాడి భుజం మీద చెయ్యి వేసి తడమడమో, వీపు మీద చెయ్యి వేసి అభిమానంగానో, కృతజ్ఞతగానో కొన్ని క్షణాలు ఆప్యాయంగా నిమురుతాం కదా. దీన్నే దొరలు "పేటింగ్ ది బాక్" అంటారు. అవునా? నాకు అవార్డు ప్రదానం చేసిన వారు సుగర్ లాండ్ సిటీ మేయరు గారు. నిజానికి ఈ తడుముట, లేదా నుమురుట నాకు ఆయనే చేయాలి కదా!. మరి ఆయన ఆ ప్రయత్నంలో ఉన్నట్టు నాకు అనిపించక, పోనీలే నేనే పని చేస్తే పోలే అని అనుకున్నాను. సదరు మేయరు గారు అసలు, సిసలు టెక్సన్ కౌబోయ్ కావున నా తూ.గో జిల్లా బాడీ కంటే కొన్ని వేల అడుగుల ఎత్తుగా ఉన్న కారణం చేత, నేను అవార్డు పుచ్చుకున్న క్షణంలో ఆవేశపడి, నిటారుగా నిలబడి, చేతులు ఆకాశంలోకి పెట్టి ఎంత ప్రయత్నించినా ఆయన తాలూకు ఎడమా, లేదా కుడి భుజాలు అందుబాటు లేని కారణం చేత, గత్యంతరం లేకనూ, పైగా ఆఫ్టరాల్, అతను నా కంటే వయసులో చిన్నవాడు కనుకనూ, నేను నా ఎడం చెత్తో నా కిచ్చిన పతకాన్ని హత్తుకుని, కుడిచేత్తో అతని నడుం మీద నాకు అందిన కింది భాగంలో ప్రేమగా నిమిరినంత మాత్రాన్న, ఆ అమెరికన్ మానవుడు అంతగా గింజుకోవలయునా? హఠాత్తుగా వెనక్కి నాలుగడులు వేయవలయునా? నాకొచ్చిన ఒకే ఒక్క ఫొటో అవకాశాన్ని పాడుచేయవలయునా? పైగా అన్ని విషయాలూ కూలంకషంగా తెలిసిన మన పవిత్ర భారతీయ కాన్సల్ జనరల్ (ఈ మాటని తెలుగులో ఏమంటారో నాకు తెలియదు. నాకు తెలిసీ రాయబారులు ఉంటారు కానీ ఉప రాయబారులు ఉండరు) అక్కడికి నేను తన నడుం మీదనే చేయి వేసినట్టు కిచ కిచలాడ వలయునా?

ఈ పిట్ట కథ మాటా ఎలా ఉన్నా, ఈ అఖండ సన్మానానికి ఆనందిస్తూ అర్జంటుగా అరవై మైళ్ళు డ్రైవ్ చేసుకుని మన తెలుగు వారి సంక్రాంతి కార్యక్రమానికి వెళ్ళగానే, మరొక పది డాలర్లు ముడుపు కట్టించుకుని, నన్ను లోపలికి రానిచ్చారు, లేటయినా. "మా నియంత నాయకుడు గారు "ఈ ముసలాణ్ణి వదిలించుకోవడం ఎలాగరా బాబోయ్" అనే దూషణ, భూషణ తిరస్కారములతో కూడిన చూపులతో నన్ను ఆఖరి వరసలో సగౌరవంగా కూచోబెట్టి, ఘనంగా సన్మానించారు...సారీ గిన్మానించారు.

పైగా, అంతకు రెండు గంటల ముందే హాలు మొత్తం ఇండియన్స్ అంతా కలిసి మా మేయర్ల చేత నాకు సన్మానం చేయించారు కదా!. అ సంగతి తెలుగు నాయకుడిగారికి ముందురోజే నేను తెలియపరచాను కదా! అంచేత మా సంక్రాంతి ప్రోగ్రాము లో
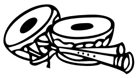
తోటి తెలుగు వాడికి జరిగిన ఈ సత్కారం గురించి చెప్తాడేమో అనుకుని, నా స్పీచ్ నెమరు వేసుకుంటూ ఆయన విషయం సగర్వంగా ప్రకటించగానే ఆఖరి వరస నుంచి స్పీడుగా పరిగెట్టుకుని స్టేజి మీదకి వెళ్ళడానికి రెడీగా కూచున్నాను కదా!. ప్రోగ్రాం అయిపోవచ్చింది కానీ మానవుడు ఈ ప్రసక్తి ఇక ఎలాగా తెచ్చేలా లేడు సుమా అనిపించగానే, హఠాత్తుగా అసలు విషయం తట్టింది నా బ్రిలియంట్ బుర్రకి. అదేమనగా, ఒక తెలుగు వాడు మరొక తెలుగు వాడి గురించి మైకులో మంచిగా ఎందుకు చెప్తాడూ? మనకి అలవాటు లేని సాంప్రదాయం కదా!. పైగా ఆయన అస్మదీయుడు కూడానూ. అస్మదీయుడికి ఎల్లప్పుడూ గాఢ మిత్రుడూ - గూఢ శత్రువూ మరి అస్మదీయుడే కదా !